

ling, og Tilfælde, hvor Raadet opgiver denne, f. Eks. fordi det sociale Udvalgs lokale Viden viser, at Foranstaltninger i det foreliggende Tilfælde ikke er nødvendige eller hensigtsmæssige.

Det sociale Udvalgs Frihed maa formentlig bevares længst muligt i de Tilfælde, hvor Udgifter skal afholdes af Forsørgelsesvæsenet, men man maa paa den anden Side mene, at der maa træffes Foranstaltninger til Sikring af Gennemførelse af, hvad rigtigt og rimeligt er. Man vil derfor foreslaa, at det sociale Udvalgs Afgørelse i den enkelte af de nævnte Sager skal meddeles til Invalideforsikringsraadet, og at dette, hvis Afgørelsen er aabenbart urimelig, og hvis nærmere Forhandling ikke medfører en rigtig Forandring af Afgørelsen, skal kunne indbringe Sagen for højere Forsørgelsesmyndighed, ligesom Invaliden selv maa kunne gøre Sagen til Genstand for Paaanke i saa Henseende. Iøvrigt maa Afgørelsesretten kunne bero hos det sociale Udvalg, og man mener med Sikkerhed at kunne gaa ud fra, at dettes nærliggende Interesse i en rigtig Løsning af Sagen og det intime Samarbejde, som forudsættes mellem Raadet og Udvalget, i Forening vil indeholde tilstrækkelig Garanti for den rigtige Løsning i de i det hele forholdsvis faa Tilfælde, hvor der bliver Tale om Afholdelse af Udgifter af Forsørgelsesvæsenet.

Med Hensyn endelig til den nærmere Organisation af Invalideforsikringsraadets Arbejde angaaende de af nærværende Udvalg foreslaaede Foranstaltninger har man tænkt sig, at selve Raadet som saadant — paa samme Maade som ved Behandlingen af de Helbredelsesforanstaltningssager, Oplærings- og Arbejdsanvisningssager m. v., der under de nuværende Forhold er henlagt til Raadet — først og fremmest skal beskæftige sig med Angivelse af Hovedlinjerne for Arbejdet, idet det vil være praktisk aldeles uigennemførligt at forelægge alle de enkelte Sager for det samlede Raad i dettes Møde. Den enkelte Sag maa dog naturligvis som nu forelægges i Raadets Møde, saafremt der undtagelsesvis skal afsiges en egentlig Kendelse om Gennemførelse af en eller anden Foranstaltning, d. v. s. stilles absolut Krav efter Loven om Gennemførelse heraf eller træffes Bestemmelse med Hensyn til de retlige Følger af Undladelse af at efterkomme saadant Krav.

Hovedarbejdet er derimod tænkt udført i Raadets Kontor, ligesom dette har Hovedarbejdet med Hensyn til de Helbredelsesforanstaltninger m. v., der nu er henlagt til Raadet, og praktisk taget i alle Tilfælde gennemfører disse efter Forhandling med de interesserede Parter, uden at det er nødvendigt at lade Sagen gaa til formel Kendelse i Raadets Møde.

Med Hensyn til den Udvidelse af Institutionens Rammer, som vil blive fornøden ved Gennemførelsen af det nye System, skal man bemærke følgende:

1. *Repræsentation for Arbejdsgivere, Arbejdere og Invalidere.*

Udvalgets Flertal (hele Udvalget undtagen Hedelund) maa anse det for at være af Vigtighed, at der etableres et nøje Samarbejde mellem de faglige Organisationer og Raadet med Hensyn til Foranstaltningerne efter det nye System, saaledes at de nævnte Organisationer kan blive medinddraget i Arbejdet og for saa vidt kan gøres medansvarlige, som deres Autoritet kan sættes ind paa at bryde eventuel Modstand, som maatte fremkomme mod Foranstaltningerne indenfor Organisationernes Række.

Under de nuværende Forhold er der knyttet en Arbejdsgiver og en Arbejder til Raadet (to Arbejdsgivere og to Arbejdere under en for Tiden virkende midlertidig Udvidelse af Raadets Virksomhed). De paagældende, der af Ministeriet er udnævnt som Medlemmer af Raadet i Henhold til Bestemmelserne i Invalideforsikringslovens § 12, 1. Stk. har ydet Raadets Formand og Kontor forskellig værdifuld, velvillig Bistand ved det nu stedfundne Arbejde for Beskæftigelse af Invalidere, og man mener at kunne gaa ud fra, at de paagældende ogsaa fremtidig vil være villig hertil.